

HÚSVÉTI ÜZENET

2006

Áldott húsvéti ünnepeket kíván Zoltán atya és a Szent Anna egyházközség, Leányfalu minden lakójának, e lap minden olvasójának!

Nagyböjt – Nagyhét - Feltámadás

Krisztusban Kedves Testvérek!

Isten szövetsége abban mutatkozik meg a legjobban, hogy jelen van népe történelmében. Jó lenne, ha mi is felismernénk e valóságot, hogy tarthatatlan a magyar nép szellemi, erkölcsi helyzete, míg fel nem ismeri: Isten erejével minden lehetséges!

Mindannyiunk életének kezdeményezője maga az Isten, aki választ vár tőlünk, hogy IGEN-t mondjunk az életre. Az életre, amely mindig meg tud újulni, Őáltala, Ővele és Őbenne. E megújulás misztériuma a Húsvét áldozata, minden ember üdvösségéért. Ez az áldozat átélte értünk a tökéletes elhagyatottságot, megvetettséget, a megszégyenítést, megmutatta minden elhagyottnak, megvetettnek, megszégyenítettnek, hogy mégis van megoldás még a legkilátástalanabb helyzetekből is.

Mel Gibson: Passio (kép a filmből)

Kétezer éve él ebben a dilemmában az ember, fény, vagy sötétség, Jézus Krisztus, vagy Barabás?

Szalay Zoltán atya

Ha Istenre bízunk életünket és népünk, nemzetünk sorsát, akkor e nehéz terhek alatt is fel lehet menni a Golgotára. Merjük követni a Keresztre feszítettet! Rakjuk le életünk terheit családunk, nemzetünk, hazánk lelki, szellemi, erkölcsi megújulásáért! Nincs más út, bármennyire is szeretnék ezt sokan elhítni. A történelem bizonyítja: vagy IGEN-t mondunk a Feltámadt Jézus Krisztus követésére és megújul a nemzet, vagy tovább küzdünk a sötétséggel és még mélyebbről kell majd feltápászkodni, ha még lehet!

Húsvéti készülődés

A nagyböjti készülődés negyven napja nemcsak a lelki készülődéshez ad kiváló alkalmat, hanem a lakás felöltöztetéséhez is. Állítsunk vázába rügyező cseresznye-, mandula-, vagy aranyvessző ágakat két héttel húsvét előtt. Ezek a kellő időre szépen virágba fonak borulni. Az ágakra szép hímes tojásokat akaszthatunk. (Viszonylag gyors és igen mutatós a hagymalevéllal festett tojás, főleg, ha különféle cifra leveleket rögzítünk rá rossz nylonharisnyával. Kb. 15-20 percnyi főzés után szép barnás-bordós színt kapunk, rajta a világosabb mintával. Amikor kihűlt, szalonnahéjjal fényesítjük.)

Az otthon felkészítése mellett lelkünket is fel kell készíteni az ünnepre.

Jézus negyven napos böjtölésének mintájára az Egyház a II. századtól kezdődően fokozatosan kialakította a negyvennapos előkészületi időt. A hangsúly a keresztség szentségére való előkészületen és annak a húsvétal való kapcsolatán volt kezdetben. A VI. századtól kezdve, a felnőtt keresztelesek elmaradása miatt ezt a jellegét elvesztette, és átalakult a bűnbánattartás és a böjtölés idejévé.

A nagyböjti időszakban a pénteki keresztútjárás minden hívő keresztény számára visszaidézi Krisztus szenvedését. Templomainkban és sokszor a szabadban is megtalálható az Úr szenvedésének 14 állomása, a keresztút, a kálvária.

Virágvasárnap a nagyböjt hatodik vasárnapja, ekkor kezdődik a nagyhét. Urunk Jézus Krisztus messiási bevonulását már a IV. század végén nagy ünnepélyességgel tartották meg Jeruzsálemben. Az Olajfák hegyén gyűltek össze a keresztények, majd szentírási szakaszok olvasása után körmenetben kísérték végig a városon a püspököt. A gyerekek olajfa- és pálmaágakat vittek és terítettek az útra. Erre emlékezve ma is megáldott ágakkal vonul a hívő közösség, nálunk barkaágakkal. Virágvasárnap a húsvéti misztérium előrevetítése: együtt emlékezünk Jézus szenvedésére (passio) és ünnepeljük megdicsőülését (diadalmas bevonulás Jeruzsálemben).

A nagyhét napjain az Úr Szolgáját állítja elénk az Egyház: Nagyhétfő: az Úr Szolgájának nem lehet hangját hallani; Nagykedd: ő lesz a nemzetek világossága; Nagyszerda: akit megvetnek (az evangéliumokban Júdásról, az árulóról hallunk).

Nagycsütörtökön az esti misével kezdődik a Húsvéti Szent Háromnap. A húsvét az Ószövetségben családi és templomi ünnep volt, az Egyiptomból való szabadulásra emlékeztek. Fiatal bárányt áldoztak fel és kovásztalan kenyeret fogyasztottak. Jézus ezt a vacsorát használta fel arra, hogy az Újszövetség áldozatát megalapítsa.

Az Úr az utolsó vacsorán megmosta apostolainak lábát szeretetének és alázatosságának jeléül, kérve, hogy ők is hasonlóképpen cselekedjenek.

A nagycsütörtöki szentmise végén az Oltáriszentséget elviszik ideiglenes őrzési helyére. 'Istenem, Istenem, miért hagytál el engem!' – imádkozzák – Jézust idézve – a zsoltáros szavait, miközben az oltárt minden díszétől megfosztják.

Nagypéntek nem a gyásznak és sírásnak, hanem az Úr keresztáldozatának, a Megváltásnak ünnep! Nincs szentmise, csak liturgia, hódolat a Szent Kereszt előtt.

Már a IV. században élt Aetia zarándoknő leírta jeruzsálemi útnaplójában, hogy e napon imádkozva vonultak a város hívei az utolsó vacsora termétől a Kálváriáig, ahol a püspök tiszteletadásra felmutatta a Szent Kereszt ereklyéjét. Rómában a VII. századtól olvasták e napon János evangéliumából Jézus szenvedéstörténetét.

A mai liturgiában a lepellel borított feszületet körmenetben hozzák be a templomba. A pap a hívek felé fordulva háromszor énekli (latinul): 'Íme, Jézus keresztjének drága, áldott fája, ezen függ az egész világ váltságdíja, és üdvünket ő általa nyertük.'

Ezután a pap és a hívek hódolnak a kereszt előtt.

Mel Gibson: Passio (kép a filmből)

Nagyszombaton sincs szentmise, áldoztatás sincs, a sírban pihenő Krisztus tiszteletére semmiféle szertartás nincs. Sok helyen a nagypénteki liturgia után nyitják meg a Szentsírt; a sírban nyugvó Krisztust a hívők látogatják, szeretetükkel veszik körül. Régen innen indult a feltámadási körmenet, amely azonban már a húsvéti vigília része.

A húsvéti vigília szertartásai a XII. századra alakultak ki teljesen. Az új tűz és a húsvéti gyertya megszentelése után történik a húsvéti gyertyával való bevonulás a templomba. A keresztények a fényben Krisztust, a 'világ világosságát' látják. A húsvéti gyertyáról gyűjtik meg a hívek saját gyertyáikat. A liturgia a keresztvíz szentelésével folytatódik, majd az Oltáriszentség liturgiájával éri el csúcspontját. Ezt követően tartják meg a Feltámadási körmenetet (elsősorban közép-európai szokás). E körmenetben viszik a feltámadt Krisztus szobrát, a húsvéti gyertyát és a hívek – kezükben égő gyertyáikkal – énekelve dicsérik az Urat.

Keresztrefeszítés sárgában
Marc Chagall (1943)

"A művészetben éppúgy, mint az életben, minden lehetséges addig, míg mindennek alapja a szeretet."

"Hirtelen álmok lepnek meg. Üres szobát látok, a sarokban ágy, én fekszem rajta. Sötét van. Egyszer csak megnyílik a plafon, szárnyas alak ereszkedik le nagy zajjal, felhők gomolygásával telik meg a szoba. Hallom a szárnyasuhogást. Angyal, gondolom. De szememet nem tudom kinyitni, nagyon is világos van, erős a fény. Átkutat minden zugot, aztán felemelkedik, és eltűnik a résen át, ahol bejött, magával viszi a sok fényt, kékséget. Most megint sötét a szoba. Felébredek. A Jelenés című képemen ezt az álmot idéztem fel"

"Már gyermekkorom legelső éveiben megragadott a Biblia. Mindig is hittem, és most is hiszem, hogy a Biblia minden idők költészetének legfőbb forrása, mely kezdetől fogva kifejeződik az életben és a művészetben. A Biblia mint az élet és a természet hangja ... ezt a titkot kíséreltem meg továbbadni ... Úgy hiszem, ezek a képek aligha egy egyén, egyetlen individuum álmát váltják valóra, inkább az egész emberiségét."

(Marc Chagall)

A Kálvária Leányfalun

A kálvária általában római katolikus lakosságú települések kultikus helye, keresztútjárás, keresztúti ájtatosság gyakorlásának színhelye. Kápolnaszerű kis fülkékben, vagy kőoszlopokon Krisztus szenvedésének egy-egy jelenetét jelenítik meg kép, vagy dombormű alakjában. Lehetőleg domboldalon, fokozatosan emelkedő területen szokás a tizennégy 'stációt' felépíteni.

A kálvária állítása összefügg azzal a gondolattal, hogy a keresztény hívő is járja végig, legalább jelképesen, Krisztus szenvedésének útját.

Jeruzsálemben ősidők óta fennmaradt szokás szerint a zarándokok végijárlják a Via Dolorosát, az igazi, az eredeti útvonalat az elítéltetés helyétől, Jeruzsálem kanyargós utcáin át a városkapun kívüli domboldalra, a Golgotára, a Koponyák hegyére.

A legkorábbi századokból ismert ez a szokás kálvária építése, Európában a XV. század elejétől terjedt el. A legelső domonkosrendi szerzetesek állították Cordobában (Spanyolország), kolostorukban. Magyarországon a ferences rendiek szorgalmazták kálváriák építését, ennek hagyománya a XVIII. században terjedt el.

A mi leányfalusi Kálváriánkat egy hitbuzgó család adományának köszönhetjük. Az adományozó vitéz Pesthy Müller József Leo gyáros, kormányfőtanácsos, nyugalmazott huszárkapitány, litván konzul. (I. világháborús katonai érdemeiért kapta a vitézi rangot, ekkor vette fel a 'Pesthy' előnevet. Kereskedelmi kapcsolatai révén lett litván konzul Leányfalui birtokát 1920-ban vásárolta szigetmonostori gazdáktól.)

A Kálvária szentelése 1932-ben

A litván-kereszt

Müller Józsefnek két fia volt, József (Dódi) és István (Isti). Egyik fia súlyos betegségből való gyógyulásáért hálából állíttatta 1932-ben a Kálváriát. Saját területéből hosszú, több méter széles telket adományozott az egyháznak, ezen építtette fel saját költségén a 14 stáció fülkés oszlopaikat és a keresztutat lezáró három keresztet. A fülkékben elhelyezett, a szenvedés jeleneit megörökítő képeket maga az adományozó festette, az oszlopok kőműves munkáit Loszmann János készítette, a képek keretei Papp Gyula faszobrász munkái.

Különösen figyelemreméltó volt a három kereszt között a középső, 'Krisztus keresztje', amely un. litván kereszt volt. Ezen a kereszten nem a mi hagyományainkból ismert corpus, Krisztus megfeszített teste függött, hanem a Megfeszítettnek egy kisebb szobra, különleges formájú keretben elhelyezve, amelyet széles sugarak szegélyeztek. Ezen a sugaras kereszten még egy, kisebb, szintén sugaras kereszt állt. A két oldalon álló kereszt teljesen díszítés nélküli volt.

1932-ben nagy ünnepélyességgel szentelte fel a Kálváriát Schvoy Lajos megyéspüspök úr. Az adományozó család XI. Pius pápától teljes búcsút adományozó okiratot kapott.

Pusztai Sándor plébános vezetésével minden Nagypénteken a hívek együtt vonultak a Kálváriához, együtt végezve el a keresztúti ájtatosságot. Ünneptől függetlenül is gyakran látogatták a hívek a gondozott, szép keresztutat.

A II. világháború és a politika sajnos a Kálvária történetébe is beleszólt. Alighogy a Müller család új, emeletes háza elkészült, a szülők 1944-ben külföldre távoztak. A két fiú itthon maradt. Az idősebbiket internálták. Sok hányattatás közepette élve részben telkek eladásából éltek. A ház új tulajdonos kezébe került. József hazakerült az internálásból és röviddel ezután, 1956-ban mindkét fiú nyugatra távozott. A birtok felső részét már korábban államosították, a ház ismét gazdát cserélt. Az új tulajdonosok, immár hatan, 1971 szeptemberében – területrendezés címén – a keresztet munkagéppel kidöntötték anélkül, hogy akár a Nagyközségi Tanácsot, akár a plébániát értesítették volna. A litván kereszt nyomtalanul eltűnt.

A plébános, az egyházközségi tanács megfelelő iratokkal igazolta tulajdonjogát, amelyet a kormányhatalom képviselője is aláírt. Nem akarván bírósági pert indítani, a felek abban állapodtak meg, hogy a három kereszt lejjebb kerül a telek szélére, ahol majd út lesz, a rendezés folytán közterületté nyilvánítják és a keresztet háborítatlanul maradhatnak új helyükön. A Tanács kötelezte az eltávolítókat, hogy az év március végéig állítsák helyre a keresztet.

A történet végét ma már nehéz rekonstruálni. A litván kereszt soha nem került elő, az új keresztet egy villa kerítéséhez vannak erősítve, a stációk viharvertek, az elsőből hiányzik a kép, az út gondozatlan.

Jó lenne folytatni az elfeledett hagyományt, a nagypénteki keresztútjárás!

Dr. Szinna Ferencné

(A Kálvária helyreállítására, vagy annak legalább a megkezdésére – támogatások és adományok összegyűjtését követően – még ez évben sor kerül. – Szalay Zoltán atya)

Megváltás

Mi a megváltás? Hitbéli ismereteink alapján természetesen tudjuk a választ. Azonban tegyünk fel még egy kérdést: Krisztus megváltó műve befejeződött kereszthalálával?

A Fiúisten áldozata megnyitotta az utat az ember üdvössége számára. Másként fogalmazva: Krisztus helyzetbe hozta az embert. Mit jelent ez? Megszületünk bárhol a Földön azzal az isteni garanciával, hogy bizonyosan megismerhetjük Őt, és ha akarjuk, követői lehetünk. Isten megismeréséből következik, hogy Teremtőnk ráirányít arra az útra, amely elvezet hozzá. A dolgunk csupán annyi, hogy menjünk végig az úton.

Na jó, nem mindig beszélhetünk útról, van úgy, hogy ösvénnyé alakul. Helyenként keskeny az ösvény, ahol csak egyedül férünk el. Sokszor bizonytalan tipegéssé alakul járásunk. De ez az útszűkület, ez a botorkálás sem hosszan tartó, mert ha bajba is kerülünk, ha váratlan kudarcok tizedelik is lelki békénket, ha megoldhatatlannak tűnő élethelyzetbe is sodródunk, ez esetekben is rendre kiszélesedik a nyomvonal, és máris mellénk léphet egy segítő. Ha besötétedik, mindig találunk megfelelő táborhelyet, ha ömlik az eső, mindig akad fedezék. Szükségünk van a bátorításra, megerősítésre, együttérzésre? Mindezeket idejében megkapjuk. Az előző megállapítások igazak még akkor is, ha éppen föl sem ismerjük a velünk történetek okát, és eredetét. Tehát az üdvösségre vezető út nem egy gyötrelmes vándorlás, a cél eléréséhez nem szükséges szöges bakancs és teljes menett felszerelés. A biztos, folyamatos haladáshoz elegendő 'sarut' húzunk, de ha az sem adódik, úgy mezítláb is teljesíthetjük a meglehetősen rövid távot.

Mégis, ha első hallásra megdöbbenő is, dolgunk nem több, és nem kevesebb, mint az, hogy földi valónkat isteni szintre emeljük. E követelmény végrehajtása elodázhatatlan, hiszen csak ily módon válhatunk méltóvá a Teremtő színe látására.

A krisztusivá válás lehetséges az ember számára? Hitünket tagadnánk, ha nem bíznánk ebben! Sőt, még nem is feltétlen követelmény, hogy életünk aszketikus gyakorlatok sorozatává váljon, azonban nélkülözhetetlen a gyermeki, őszinte hit, a derű, a bizalom, és a szeretet minden lehetséges formájának gyakorlása.

Ennyi, ilyen egyszerű!

Nos, végig megyünk az úton rendületlen következetességgel? Túljutunk a számunkra, személyes teljesítőképességünkre méretezett akadályokon? Rendre bevalljuk: sajnos nem!

Sokan vakságukban és ostobaságukban az Istent teszik felelőssé tönkre ment életükért, világunkban fellelhető bajokért. 'Hol volt az Isten, amikor gyereket gázolt az autó, amikor csecsemő maradt árva, amikor összeomlott a kórház?' – teszik fel a kérdést megannyiszor. Csak hallgassanak el a károgók, akik cinikus vádaskodásaik mögé menekülnek lelkiismeretük vádjai elől! Hol volt az Isten? Az Isten a helyén volt, mint mindenkor, és helyén marad mindörökké. Ha nem így lenne, már ki tudja, mikor összeomlott volna az egész univerzum, az embert pedig kicsinységének és méltatlanságának tudata semmisítette volna meg. A kérdés az: hol voltunk mi, amikor akaratunk szabadságával, korlátlan cselekvőképességünk birtokában tennünk kellett volna a jót? Sőt, nem is maradunk magunkra jótetteinkben, hiszen maga az Isten szegődik társunkká főlének tartott kezének áldásával. Csak rajtunk múlik, szándékunkon és döntésünkön alapszik, hogy miként élünk, cselekszünk. Szabadságunkat Teremtőnk sem korlátozza, sőt ha ellent mondunk szelíd parancsainak, amelyek teremtésünk óta az Ő szülöttei, legfeljebb annyit kérdez tőlünk: 'ember mit akarsz Tőlem? Elárultál, megszegyenítettél, megostoroztál, most tovább gyötörnél? Hát tedd azt!' – mondja, és felénk nyújtja tenyerét, hiszen Ő tudja, mire készülünk, engedi, hogy szöveget verjünk belé.

Megváltás! Nem egy egyszeri cselekmény, amely csupán kezdőpontja és alapja az üdvösségünkre vezető útnak, hanem folyamatosan jelenvaló, egész életünket végigkísérő, ingyenes adomány. Csakhogy a megváltás ragyogó kincsének fénye vissza kell, hogy tükröződjön az emberről az egész teremtett világra. Ha szándékunk, hogy üdvözüljünk, úgy isteni életet kell élnünk, és e követelmény alól nincs felmentvény. Ugye, mindannyian látjuk a világ minden részén fellelhető nyomorúságot, keserűséget, amely döntően a társadalmi igazságtalanságból, ill. ennek következményeként: az anyagi javak mérhetetlenül egyenlőtlen elosztásából adódik. Tűrheterlen és elfogadhatatlan az a valóság, hogy ma milliók nélkülözve tengődnek, éheznek, amíg más, ugyancsak milliós csoportjai az emberiségnek apparátusokat működtetnek, hogy vagyonukat kezeljék és nyilvántartsák. Igen, most lehet legyinteni, ki lehet mondani, hogy egy unalomig

emlegetett frázisról van szó, azonban ettől még a felelősség minden keresztény embert terhel. Senki sem tárhatja szét karjait farizeusi kérdéssel: 'Mit tehetek én?' Bizony sok mindent tehetünk! Krisztust magunkra öltve taníthatunk, gyógyíthatunk, misszionálhatunk, gyakorolhatjuk az irgalmasságot saját környezetünkben.

Miként?

Kálvária oltár - Feltámadás (Kolozsvári Tamás / 1420 körül)
Keresztény Múzeum - Esztergom

Ha nem fordítjuk el fejünket az aluljáróban a koldustól, ha nem tekerjük fel autónk ablakát a felénk igyekvő, koszos újságot markolászó hajléktalan elől, ha türelmesen végighallgatjuk a hadaró gyermeket és a múltba merengő öreget, aki aznap harmadszor adja elő a jól ismert történetet, ha nem vesszük észre, hogy idős szülőnk ismét feldöntötte a kávéját az asztalon, ha meg tudunk bocsátani a nap mint nap ellenünk vétőnek, ha fölismerjük és rendre kiírtjuk a lelkünkben minduntalan feltörő önzést, akkor a küldetésünknek megfelelően élünk, és így krisztusivá válunk! A legapróbb jótett, sőt jó szándék sem múlik el nyomtalanul. Parányi összetevők hatalmas eredőjeként teszik jobbá a világot.

E hivatásunk teljesítésével reménykedhetünk abban, hogy tartjuk az irányt, és végül célba érünk.

Jó utat!

KA

Neked milyen Isten-képed van?

A gyerekek lelke mélyén sok csodával határos, vagy csak a felnőtt számára csodálatos, a gyermeknek még természetes tudás rejtőzik. Igyekezzünk, ha van módunk, megismerni ezeket a csodálatos képeket, világlátásnak nevezhető tudásokat. Lássuk meg gyermekeink romlatlan, tiszta lelkivilágát és segítsünk neki megőrizni azt!

Egy alkalommal 3. osztályosok hittanóráján tettem fel a kérdést: 'Te milyennek képeled a Jóistent? Rajzold le, milyennek képeled Őt!'. Elég nagy volt a felháborodás: 'Őt nem lehet lerajzolni, te mondtad, hogy lélek!' – mondták.

Valóban, amit látok, azt viszonylag könnyű azonosítani, megismerni. Jézus látható alakban volt a világon, de most nincs köztünk, kép az Ő idejében nem készült róla, csak jóval később, művészek képzelete alapján megrajzolt, megfestett képekről alakíthatnak ki maguknak Jézusról képet a gyerekek, de a felnőttek is.

Még sokkal nehezebb dolgunk van, ha a Jóistenről szeretnénk magunknak képet alkotni. Azon a hittanórán a gyerekek mégis megpróbálták!

Rövid idő alatt elkészültek.

Néhányan öreg, szakállas, de mindig vidám embert rajzoltak, vagy felhőn üldögélő, mosolygós emberkét.

Egyikük egy nagy körhöz hasonló követ és mögötte nagy fényességet rajzolt, egy másik leírta, hogy nem tudja lerajzolni, ezért önmagát rajzolta. Több Jézus képekhez hasonlító rajz is született.

Bizony nagyon csodálkoztam, mert egyik jobb megoldás volt a szememben, mint a másik! A mosolygós öregember a bölcsesség és a feltétel nélküli szeretet képe. A kör alakú kő a teremtett világ teljességét ábrázolja, amin isteni fény ragyog át. Aki önmagát rajzolta, az is nagyon jó megoldást választott, mert a Jóisten a maga képére teremtett minket.

Végül a Jézus-rajzot az Ő válasza igazolja, amit tanítványai kérésére adott, miszerint mutassa meg nekik az Atyát! 'Aki engem lát, látja az Atyát!' - mondta Jézus.

Ez utóbbi megállapítással kapcsolatban szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a Szent Koronán is a Teremtő Atyaisten és a Megváltó Fiúisten gyönyörű zománcképei közel azonosak, mert az alkotóművész annakidején is tudta azt, amire a gyerekek tiszta gondolkodásukkal ráéreznek.

Szeretettel ajánlom mindnyájunknak, gondolkozzunk el, milyen Isten-kép alakult ki bennünk!

Nagy Miklósné Klára
Hitoktató

Azért, hogy ne Barabást válasszuk...

Karinthy Frigyes Barabás című novellájában próbálja megfejteni, vajon Jézus helyett miért a bűnöző Barabást kéri szabadon engedni a nép? A szentírási történetet ki is egészíti Karinthy, hogy még tovább boncolgassa a jelenséget, vajon miért?

Az eredeti történetben – lehet mondani – nyilvánvaló az ok, a Szentírás szerint 'a főpapok és a vének' veszik rá a népet, hogy a bűnözőt válasszák, akit Pilátus szabadon enged. De a novellában a történet tovább folyik.

Jézust keresztre feszítik, meghal, és harmadnapra feltámad. Ahogy visszatér szenvedései helyszínére és találkozik a 'nép' egyes tagjaival, azok elpanaszolják neki, mennyire megbánták már a rossz döntést! Barabás nyomorgatja őket, gyilkol, rabol, nyomorba taszít, erőszakoskodik, és tetteihez védelmet nyer a rómaiaknál, Pilátusnál. Bárcsak meg nem történté tehetnék a rossz döntést!

Jézus szíve megkönyörül rajtuk és mondja nekik, kérjék ismét a választás lehetőségét Pilátustól, de most már ne Barabást, hanem őt nevezzék meg. Mindenki, azaz a bűnét, a rossz választást megbánt 'nép' lelkesedik, ismét elmennek Pilátushoz. De amikor a választásra lehetőséget kapnak, ők ismét Barabást kiáltanak *(A novellából készült sikeres és közismert TV-játék azt mondja, hogy mindenki Jézust kiált, de ez együttesen Barabásnak hangzik.)*

Miért választja a nép ismét Barabást, akitől csak szenvedést kapnak?

Úgy vélem azért, mert így gondolkoznak: Barabás talán mégsem öl meg, rabol ki, engem nem, csak másokat. 'Meg lehet úszni!' Ugyanakkor itt van Jézus, előle nem tudok kitérni, végtelenül tiszta tekintete néz és lát minden cselekedetemben. Ha Barabáshoz hasonlítom magam, mennyivel rendesebb ember vagyok nála, szelíd, békés. De Jézushoz még csak nem is hasonlíthatom magam. Hol vagyok én az ő tisztaságához mérten!

Az ő világa nehéz, hiszen mindig ott élne bennem, hogy tisztességes, netán büntelen életre törekedjem, kerüljem az életemben a mocskot, a silányt.

Különben is csak egész halkán kiáltom Barabás nevét, a többiek sokkal hangosabbak, övük a felelősség! Mit tehetnék én egymagam a többiek akaratával szemben? Igen, jobb, ha nem ezt a Jézust választom, mert így szabadon tehetek mindent, ami csak eszembe jut. Szabad leszek!

Szabad leszek? Szabad leszek, ha Barabás tovább rabol és öl és előbb-utóbb engem is elér?

Igen, sokszor kerülünk választás elé, éppilyen választás elé, Jézus, vagy Barabás! Nem kell nagy dolgokra gondolni, a mindennapi kis döntések ugyanerről szólnak. Egy-egy ilyen kis megalkuvás önmagában nem, de összhatásában meghatározza életünk vonalát.

Minden alkalommal, amikor döntök, hogyan viselkedem a munkahelyen, a családban, az utcán a közlekedésben, hogy mit nézek meg a TV-ben, mit nem, milyen filozófiáknak kikiáltott eszméket engedek közel magamhoz, vagy éppen kerülök el, Barabás és Jézus között választok.

Az ember hajlamos azt hinni, hogy kis engedmények nem ártanak, annyi nehézség veszi úgymint körül az embert. 'Mert megérdemlem' – mondja a reklám. Csábítás a látszólag könnyebb útra. Könnyebb a silány műsort bámulni, törtetni utcán, közlekedésben, munkahelyen, önzéssel élni családban, sőt eldobni családot, eldobni születendő gyermeket, mindehhez ezt igazoló nézeteket vallani. De csak látszólag! Barabás ugyanis előbb-utóbb elér hozzám is, feldúlja a házam, a lelkem, az életem.

Pedig nem is olyan nehéz Jézust választani a kis és nagy választások esetén! Akkor nem, ha minden fenntartás nélkül eldöntjük, Jézust választjuk minden helyzetben. Ehhez a döntéshez is kérhetjük Isten segítségét, és minden bizonnal meg is kapjuk. 'Mondom tehát nektek: kérjétek és adnak nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak.' (Lukács, 11.9)

Kérjük Isten segítségét, hogy soha ne Barabást válasszuk!

Nevelős Géza

A torinói lepel mégis egykorú Jézussal

A torinói lepel

A torinói lepel a viták keresztüzében áll azóta, hogy a C 14-es vizsgálat azt mutatta: a vászon valójában a XIII. században készült, vagyis a férfi, akit betakartak vele, nem Jézus Krisztus. A lepel minden más jellegű tudományos vizsgálata, a pollenelemzés (erről lapunkban is beszámoltunk), a törvényszéki orvostani és a művészettörténeti megállapítások azonban azt mutatták ki, hogy a lepel Jézussal egykorú. A vita újabb fordulópontjához érkezett: nemrégiben a Spanyolországban lévő oviedói sudariumot vizsgálták meg, s ez különleges eredményt hozott.

A nevezetes oviedói sudarium állítólag Jézus sírjából származó vászon, s János evangéliuma is megemlékezik róla. A sudarium egy kis alakú kendő, amellyel – korabeli zsidó szokás szerint – az arcot takarták el arra a rövid időre, amíg a halottat az egész testet befedő vászonba nem tekerték. A sudariumon nem vehető ki arcmás, mindössze foltok látszanak rajta, hiszen a kendőt nem az arcra helyezték, hanem az egész fejet körbetekerték vele.

A kendőn vér- és nyiroknedv-nyomok vannak. Most ezeket vizsgálták meg, és megállapították, hogy egyeznek azokkal a véryomokkal, amelyek a torinói leplen találhatóak.

Ráadásul a torinói leplen lévő férfi arcmását és a sudariumon látható lenyomatokat digitális felvételek során felhasználásával a Duke Egyetem kutatói egybevetették, és kiderült, hogy a két lepel ugyanazt az arcot fedte. A sudarium elülső részén hetven, míg a hátsó részén ötven vizsgálható pontot jelöltek ki és elemeztek a kutatók, s minden részlet egyezett.

A lepleken lévő vér AB vércsoportú férfitől származik, a sudariumon lévő nyiroknedvek pedig részben tüdőödémától erednek. Ez pedig a fulladásos halál velejárója. A sudarium sorsát és történetét viszonylag pontosan nyomon tudjuk követni Jézus keresztre feszítésétől a VII. századig, amíg Spanyolországba nem került, ahol ma is őrzik. Szinte bizonyosra vehető, hogy valódi ereklye. A torinói lepel sorsa azonban hányatott, sok esetben évtizedekre nyom nélkül eltűnt, s ez megnehezítette az azonosítást. Ha a torinói lepel ugyanazt a férfit fedte, mint a sudarium, akkor nagy a valószínűsége, hogy Jézus Krisztus halotti leple. (World Daily)

Események az egyházközségben Nagyböjt folyamán, a Nagyhéten és Húsvétkor

Nagyböjt:

Keresztút: minden pénteken 17 órakor.

A délutáni misék előtt, 16 – 17 óra között lehetőség van gyónásra, lelki beszélgetésre.

Virágvasárnap (április 9.) 15-16 óra között bűnbánati liturgia, gyónási lehetőséggel.

Nagyhét:

Hétfő, kedd, szerda:	17:30	Szentmise
Nagycsütörtök	17:30	Szentmise, Szentségimádás
Nagypéntek	15:00	Keresztút
	17:30	Szent Liturgia
Nagyszombat	17:30	Feltámadási szentmise
	18:30	Körmenet (gyertyát hozunk, tölcserrel!)
Húsvét vasárnap	9:00	Ünnepi szentmise
Húsvét hétfő	9:00	Ünnepi szentmise